

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II, Praha 4 – Kavčí Hory, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 213/2009 – 44,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 213/2009 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 213/2009 – 44, zrušil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 13. 5. 2009, č. j. vav/3680/09 a č. j. vav/3679/09, kterými byly žalobkyni (dále jen „ČT“) uloženy pokuty ve výši 50 000 Kč, celkem tedy 100 000 Kč, a to za porušení povinnosti stanovené v ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2010 (dále jen „zákon o vysílání“) pro vysílání reklam, teleshoppingu a sponzorovaných pořadů, jehož se ČT dopustila odvysíláním reklamy na produkt Mrož (mutace 3 a 4) dne 1. 6. 2008 na programu ČT 1. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud uvedl, že žalobní námitku týkající se neurčitosti výroků napadených rozhodnutí z hlediska časového vymezení skutku a počtu odvysílání shledal nedůvodnou. Při jejím posouzení vycházel z názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vysloveného v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, a dospěl k závěru, že z napadených rozhodnutí je dostatečně seznatelné, že ČT byla sankcionována pouze za premiérové odvysílání předmětných spotů dne 1. 6. 2008. Jako nedůvodnou posoudil městský soud i námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pro nedostatek

důvodů týkajících se vyhodnocení předmětných spotů jako reklamy. V této souvislosti ocitoval část odůvodnění napadených rozhodnutí a uvedl, že stěžovatelka předmětné spoty v obou případech posuzovala jako celek, tedy jak obrazovou, tak i zvukovou stránku, a ty zhodnotila společně se slovním sdělením a krátkým reklamním příběhem podle kritérií vyplývajících z judikatury Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka tedy svůj závěr, že se v daném případě jednalo o reklamu, odůvodnila dostatečně, a proto i přezkoumatelně. Jako důvodnou však městský soud posoudil námitku týkající se hodnocení kritérií, ze kterých stěžovatelka vycházela při stanovení výše pokuty. ČT lze přisvědčit, že pokud stěžovatelka v rámci kritéria „Povaha vysílaného programu" hodnotila kromě povahy programu ČT1 také povahu programu ČT2, přičemž předmětné spoty byly odvysílány pouze na programu ČT1, nemůže mít hodnocení programu ČT2 na výši pokuty vliv. Rovněž lze přisvědčit námitce týkající se hodnocení kritéria „Postavení provozovatele na mediálním trhu", v jehož rámci stěžovatelka, jak sama připouští, vycházela z neaktuálních údajů (Výroční zpráva ČT za rok 2007 ve srovnání s údaji za rok 2006). Jestliže byla v daném případě pokuta uložena za skutek spadající do roku 2008, pak lze souhlasit s ČT, že uvedené údaje nemohou být relevantním kritériem při stanovení výše pokuty. Pokud se jedná o hodnocení kritéria „Závažnosti věci", s tímto se stěžovatelka podle městského soudu vypořádala řádně a dostatečně.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s, v níž namítala, že pokud v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedla i skutečnosti týkající se programu ČT2, jednalo se pouze o údaje citované ze zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o České televizi"). Tato informace uvedená v rozhodnutí nemůže mít vliv na jeho platnost. Stěžovatelka nerozšířila kritéria, na základě nichž rozhoduje o výši pokuty. Pouze uvedla relevantní skutečnosti, které se vztahují k účastníku řízení a jsou stanovené zvláštním zákonem. V žádném případě se nejednalo o překročení mezí správního uvážení. Oba předmětné programy ČT jsou shodně definované v zákoně o České televizi a mají naplňovat stejné úkoly veřejné služby. Povaha vysílaných programů je tak stejná. Jestliže byly uvedeny oba programy, bylo tak učiněno pouze jako konstatace skutečnosti, která je všeobecně známá. Povaha vysílaného programu spočívá přednostně v plnění úkolů veřejné služby podle zákona o České televizi, a to jak šířením programu ČT1, tak programu ČT2. Kritérium povahy vysílaného programu neovlivní fakt, že byly uvedeny dva programy, je-li povaha obou těchto programů shodná. Hodnocení předmětného kriteria spočívá ve dvou zásadních skutečnostech. Zda se jedná o program plnoformátový či specializovaný a dále v určení programu jako veřejnoprávního či komerčního. Uvedení možná nadbytečné informace o programu ČT2 nemůže mít v celkovém hodnocení za následek neplatnost předmětného rozhodnutí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že se jedná o shodné určení obou programů, které jsou nadto velmi propojené ve všeobecném vnímání. K údajům o sledovanosti stěžovatelka uvedla, že chybou při zpracování nedošlo k jejich aktualizaci, resp. k doplnění statistik za rok 2008. Je tedy pravdou, že nejaktuálnější statistiky uvedeny nebyly, s ohledem na skutečnost, že se jedná o téměř shodná data, není toto opominutí rozhodným pro správné posouzení věci a náležité správní uvážení. Jedná se o natolik dlouhodobá statistická data, že v případě hodnocení pro určení výše pokuty nemůže mít vliv na výsledek rozdíl v řádu desetin procenta. Žádná z těchto skutečností nemůže mít vliv na platnost rozhodnutí, ani takový dopad, který by měl za následek změnu výše uložené pokuty. Jedná se pouze o pomocné

informativní údaje, běžně dostupné veřejnosti, zveřejňované pravidelně na internetu, tedy je lze považovat za obecně známé. Dále stěžovatelka namítala, že městský soud nevzal v potaz její argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě. Do napadeného rozsudku pouze převzal námitku ČT a nikterak ji blíže nezdůvodnil. S odkazem na výše uvedené stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

ČT se ve vyjádření ke kasační stížnosti neztotožnila se závěrem stěžovatelky, že žádná ze skutečností, o které městský soud opřel napadený rozsudek, nemůže mít vliv na platnost předmětných rozhodnutí. Námitku, že v odůvodnění o výši uložené pokuty se jedná pouze o pomocné informativní údaje, považuje ČT za irelevantní. Ze zákona zcela jasně vyplývá povinnost stěžovatelky řádně odůvodnit výši uložené pokuty a vypořádat se se všemi zákonem stanovenými kriterii. Je–li tato povinnost uložena stěžovatelce zákonem, pak by uváděná argumentace neměla být založena pouze na pomocných či informativních údajích, ale měla by se opírat o relevantní a podložená fakta. Proto ČT považuje postup městského soudu za správný. Stěžovatelka uvedením informace o programu ČT2 rozšířila odůvodnění uložení pokuty nad rámec vymezeného správního deliktu. Výrokem rozhodnutí o pokutě byl správní delikt vymezen tak, že předmětné spoty byly odvysílány pouze na ČT1. Pokud by skutečně v kontextu s porušením právní povinnosti nebylo podstatné, na kterém z programů ČT byly sporné spoty odvysílány a v rámci informativního sdělení by byly pouze zmiňovány obecné skutečnosti vyplývající ze zákona o České televizi týkající se programů ČT1 a ČT2, pak by nebylo nutno ve výrokové části rozhodnutí jednotlivé programy specifikovat. Na povahu jednotlivých programů ČT je nutno pohlížet také v kontextu zákona o vysílání právě i z hlediska sledovanosti, což ovšem v případě ČT2 nevylučuje, že se jedná o plnoformátový program, tedy program, který není výslovně zaměřen na specifickou cílovou skupinu. Je proto nutno vymezit ve vztahu k výši ukládaných pokut také programy, na kterých k porušení právní povinnosti došlo. Nic na tom nemění to, že oba uvedené programy ČT nejsou v zákoně o České televizi výslovně rozdílně definovány. ČT je přesvědčena, že městský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k novému projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jedinými námitkami, které jsou svým obsahem podřaditelné pod citované ustanovení, je tvrzení stěžovatelky, že se městský soud nevypořádal s její argumentací uvedenou ve vyjádření k žalobě a že do napadeného rozsudku bez bližšího odůvodnění převzal žalobní námitku.

To, že městský soud výslovně nereagoval na argumentaci uvedenou ve vyjádření stěžovatelky k žalobě, nemá v daném případě podle Nejvyššího správního soudu vliv na přezkoumatelnost napadeného rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozsudku je

jednoznačně zřejmé, jaké skutečnosti městský soud považoval za rozhodné, a současně je z něj také seznatelné, z jakých důvodů napadená rozhodnutí zrušil. Podstatné přitom je, že se vypořádal se všemi žalobními námitkami, přičemž ve svých závěrech reagoval i na stěžovatelčiny argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě. Neopodstatněné je i tvrzení stěžovatelky, že městský soud pouze převzal žalobní námitku, že při stanovení výše pokuty byly v napadených rozhodnutích uvedeny i skutečnosti, které nemohly mít na výši pokuty vliv. Je sice pravdou, že odůvodnění napadeného rozsudku je v této části velmi stručné, nicméně právní názor městského soudu i důvody, jež jej k jeho zaujetí vedly, jsou z něj jasně patrné. Shledal-li městský soud tuto žalobní námitku ČT důvodnou, je zcela logické, že se závěry městského soudu do značné míry „kryjí“ s žalobní argumentací ČT. V žádném případě se však nejedná o doslovném převzetí žalobní námitky do odůvodnění napadeného rozsudku. Ze shora uvedených důvodů je stížní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nedůvodná.

Dále stěžovatelka v kasační stížnosti zpochybnila důvody, pro které městský soud zrušil napadená rozhodnutí. Prvním z těchto důvodů je to, že stěžovatelka při stanovení výše pokuty při hodnocení kritéria povahy vysílaného programu zmínila vedle programu ČT1 i program ČT2. Nutnost přihlédnout při ukládání pokuty za porušení zákona o vysílání mimo jiné i k povaze vysílaného programu vyplývá z ust. § 61 odst. 2 citovaného zákona. S městským soudem lze sice souhlasit, že v daném případě nebylo hodnocení povahy programu ČT2 pro stanovení výše pokuty relevantní, nicméně Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem, že uvedení tohoto údaje v napadených správních rozhodnutích je pochybením odůvodňujícím jejich zrušení. Podstatné totiž je, že odůvodnění předmětných rozhodnutí obsahují hodnocení povahy programu, na kterém byly předmětné spoty odvysílány, tj. programu ČT1. To, že kromě toho obsahují i zmínku o programu ČT2, je zcela bez vlivu na jejich zákonnost a městský soud postupoval nesprávně, pokud pro tuto marginální nepřesnost napadená rozhodnutí zrušil.

Vzhledem k výše uvedenému závěru je pak úvaha o tom, zda jsou programy ČT1 a ČT2 povahově stejné či rozdílné, pro posouzení věci nadbytečná. Takto formulovanou stížní námitkou se proto Nejvyšší správní soud nezabýval.

Dalším důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí, který je v kasační stížnosti zpochybněn, bylo, že stěžovatelka vycházela při stanovení výše pokuty z neaktuálních údajů o sledovanosti. V této souvislosti nelze přehlédnout, že správní rozhodnutí obsahují vedle údajů o sledovanosti za rok 2006 a 2007 také údaje o sledovanosti za rok 2008, ve kterém byly předmětné spoty odvysílány. V odůvodnění výše pokuty v části nazvané „Postavení provozovatele na mediálním trhu“ se hovoří o podílu ČT na trhu v roce 2008, přičemž jsou v procentech vyjádřeny podíly programu ČT1 a ČT2 (21,18 %, resp. 7,58 %). V části nazvané „Rozsah, typ a dosah závadného vysílání“ je pak již výslovně zmiňován údaj o sledovanosti programu ČT1 za rok 2008. Pokud tedy městský soud stěžovatelce vytkl, že při stanovení výše pokuty nevycházela z aktuálních údajů o sledovanosti, je tento jeho závěr v rozporu s obsahem napadených správních rozhodnutí. Tento důvod pro zrušení napadených rozhodnutí proto také neobstojí. Nic na tom nemění ani to, že sama stěžovatelka v průběhu soudního řízení připustila, že údaje o sledovanosti nebyly aktuální, protože to neodpovídá obsahu přezkoumávaných rozhodnutí, neboť tato údaj o sledovanosti za rok 2008 obsahovala.

Kasační stížnost je tedy v části zpochybňující důvody zrušení předmětných správních rozhodnutí důvodná.

Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu